

EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK

Jegyzőkönyv.

az Országos Erdészeti Egyesület igazgatóválasztmányának Budapesten, az egyesület székházában 1932. évi május hó 3-án tartott rendes közgyűléséről.

Megjelentek: báró Waldbott Kelemen alelnök, Bíró Zoltán ügyvezető, Ajtay Jenő, Balogh Ernő, Fiedler Jenő, Földváry Miksa, Gyarmathy Mózes, Hinfner György, Ivanich Ferenc, Kozma István, Osztroluczky Miklós, Papp Béla, dr. Papp-Szász Tamás, Péch Kálmán, Rimler Pál, Rónay György, Schmidt Károly, Véssey Ferenc, Vessei Mihály, Vuk Gyula választmányi tagok, báró Prónay Gábor rendes tag és Lengyel Sándor segédtitkár.

Báró Waldbott Kelemen alelnök:

Van szerencsém a megjelent Urakat üdvözölni és az Országos Erdészeti Egyesület igazgatóválasztmányának a mai napra kitűzött ülését megnyitni.

Megállapítom, hogy az ülés határideje a választmányi tagokkal idejében közölve lett és az ülés a megjelentek számára való tekintettel határozatképes.

A jegyzőkönyv hitelesítésére Péch Kálmán és Hinfner György választmányi tag Urakat kérem fel.

Távolmaradásukat kimentették: Gróf Hadik János elnök, Térfi Béla alelnök, Beyer Jenő, Borhy György, Fekete Zoltán, báró Inkey Pál, Kallivoda Andor, Kiss Ferenc, Matusovich Péter, Nagy László, Onczay László, Osztroluczky Géza, Róth Gyula, Sipos Antal, gróf Széchényi Aladár és gróf Teleky József választmányi tag Urak.

Az ülés összehívását elsősorban az a megkeresés tette szükségessé, amelyet az Osztrák Erdészeti Egyesület intézett egyesületünk-höz a magyar állatkivitelnek Ausztriából hozzánk irányuló fabehozatal ellenében leendő fokozása érdekében.

Kétségtelen, hogy a magyar mezőgazdaság talpraállítása, amitől pedig az egész ország talpraállítása függ, csak abban az esetben lehetséges, ha mezőgazdasági terményfeleslegeink külföldön való elhelyezését lehetővé tudjuk tenni.

A múlt évi katasztrófális termés után egyedül az állatkivitel az, ami a mezőgazdaság részére megfelelő bevételeket tudna szolgáltatni annál is inkább, mert a rendkívül lecsökkent belföldi húsfogyasztás következtében jóval nagyobb állatfeleslegek állanak a belföldi piacon rendelkezésre, mint normális években.

Az Országos Erdészeti Egyesületre a mezőgazdaság talpraállítása egyáltalán nem lehet közömbös.

Nemcsak azért, mert az erdőbirtokosok, úgyszólván, kivétel nélkül mezőgazdák is, akik ezeknél a kérdéseknél is jelentősen vannak

érdekelve és így az egyesület akkor, amikor a mezőgazdaság érdekeit támogatni igyekszik, nemcsak a testvér-ágazat boldogulását iparkodik előmozdítani, de legjobb tudása szerint támogatja tagjait is.

De igen nagy érdeke a magyar erdőgazdaságnak a mezőgazdaság talpraállítása azért is, mert az erdőgazdaság termékeinek túlnyomóan nagy része éppen a mezőgazdasági lakosság körében talál elhelyezést.

Az erdőgazdaság érdekképviselője tehát akkor, amikor a legteljesebb jóindulattal csatlakozik a mezőgazdasági érdekek védelméhez, a saját piacát, a saját fogyasztóit védi annál is inkább, mert — mint az utolsó évek igen szomorú tapasztalatai igazolták, — a mezőgazdaság fogyasztóképeségének lecsökkenése rohamosan csökkenti a belföldi iparok felvevőképeségét is s így az ipari feldolgozásra szánt erdei termékek eladása is csak akkor lehetséges, ha és amennyiben a mezőgazdaság megerősödik és fogyasztóképesé válik.

De ezen — az országra nézve annyira fontos — momentumon kívül egy másik gondolatra kell rámutatnom, amely az Osztrák Erdészeti Egyesület átiratában felvetődik és ez az árvédelem kérdése.

Mindnyájan tudjuk, mindnyájan érezzük azt, hogy az utolsó évtized jórésztben mesterségesen fölcsigázott munkabérei és árai mellett erőteljes, egészséges gazdasági fejlődés be nem következhetik.

Feltétlenül el kell jönnie az olcsóbbodásnak minden téren, mert egyedül a beszerzési lehetőség megkönnyítése az, ami a fogyasztást fokozhatja, csak a fokozott fogyasztás teremthet új munkalehetőséget és kereseti alkalmakat és ismét ezek fokozhatják állandóan a felvevőképeséget.

Rettegéssel kell azonban gondolnunk arra, hogy ez az árcsökkenés csak bizonyos termelési ágaknál és itt is olyan rohamosan következék be, amint ez a mezőgazdasági termelésnél történt.

Termelés és fogyasztás, tőke és munka egymásnak elválaszthatatlan függvényei a gazdasági életben és ha az egyensúlyi helyzetet túlságos követeléseivel, a másik fél érdekeinek erőszakolt letörésével bármelyik fél felbillenti, a megzavart egyensúly káros következményeit ő maga sem kerülheti el.

Kétséget kizáróan megállapíthatjuk azt, hogy az utolsó évek válságát elsősorban a tőke túlzott mohósága és a gazdasági viszonyokkal arányban nem álló kamatköveteléselei idézték fel.

A háborút közvetlenül követő években, amikor a háború által elpusztított javak és tartalékoknak lehetőleg rövid időn belül való pótlásáról volt szó, amikor mindenki szabadulni igyekezett az ingadozó értékű pénztől, amikor mindenki visszaszerezni iparkodott azokat a használati tárgyait, amelyeket a háború alatt elveszített s pótolni iparkodott azokat a szükségleteit, amelyeket a háború alatt fedezni nem tudott: nem lehetett kitérni a magas kamatláb fizetésé elől. Hiszen ebben az időben a termelés csak igen rövid időtar-

tamra vette a hiteleket igénybe és így éppen a mennyiségileg nagy termelés következtében és a könnyű elhelyezés mellett a kamatterhek az egységárak kialakulásánál nem játszottak túlzott szerepet.

De másrésről a tőke a visszafizetés időpontjáig úgyszólván mindig ki volt téve az értékcsökkenés, a devalorizáció veszélyének. Mihelyst azonban az államok értékálló pénzrendszerre tértek át, mihelyst a háborús hiányok pótlása után megfogyatkozott kereslet az elhelyezés lehetőségei körül élénk versenyt idézett elő: megszünt az indoka annak, hogy a tőke a normális gazdasági élethez mérten szokatlanul magas hasznokat tudjon a maga részére biztosítani.

Megzavarodott tehát az egyensúly a termelés és fogyasztás között, elsősorban csökkenni kezdett a fogyasztás az ipar termékeiben, mivel az ipar nem bírta el most már hosszabb időre a túlzott kamatterheket; ennek folyamányaként bekövetkezett elsősorban az ipari munkanélküliség és az elsőrendű szükségleti cikkek fogyasztásának rohamos csökkenése válságba sodorta a mezőgazdasági termelést is.

Dacára annak, hogy ez az általános válság a környező államok kivitelre berendezkedett erdőgazdaságait is a legsúlyosabb, a legképtelenebb helyzet elé állította, a magyar erdőgazdaság mindeddig megúsza ezt a válságot úgy, hogy a termelés jövedelmezősége — ha csökkent is, — teljesen nem szűnt meg.

Sőt bátran elmondhatjuk, hogy a magyar közép- és nagybirtok számottevő részét az utolsó időkben csak az erdőgazdaság mentette meg a végleges elpusztulástól.

Nem tudjuk, mikor és hogyan oldódik meg a mezőgazdasági válság, de meg kell állapítanunk, hogy az erdőgazdaságnak a válságon nagyobb rázkódás nélkül való átvezetése létérdeke ma az egész magyar őstermelésnek.

Nem lehet közömbös sem az államra, sem az egyesekre nézve az, vajjon megmarad-e a magyar közép- és nagybirtok teljesítőképessége; el tudja-e látni az erdőgazdaság továbbra is, még pedig fokozott mértékben azokat a szükségleteket, amelyeket eddig ellátott: tud-e továbbra is munkát és kenyeret adni annak a sokszor 10.000 munkáskéznek, amely a téli idő alatt eddig és a jövőben is az erdőgazdasági munkára — mint egyedüli időszerű keresetforrásra — volt és lesz ráutalva?

Ha meg tudjuk akadályozni azt, hogy a magyar erdőgazdaság termékeinek ára rohamosan zuhanjon, ha biztosítani tudjuk azt, hogy az erdőgazdaság termékeit, ha mindjárt némileg csökkent, de mégis olyan áron tudjuk idebenn elhelyezni, amely mellett az erdőgazdaság a maga számadását megtalálja, akkor megmenthetjük elsősorban az erdőgazdaságot és megtalálhatjuk egyúttal azt a

fixpontot is, amelyből kiindulólág a magyar őstermelés átszervezése és talpraállítása megkezdődhetik.

Ezért tartom én ma rendkívül fontosnak az árvédelmet és a magyar piacnak elsősorban a magyar fa részére leendő biztosítását.

Jól tudom, hogy ezeknek a kérdéseknek a megoldása rendkívüli intézkedéseket követel, amely rendkívüli intézkedések egyesek vagy esetleg egyes gazdasági ágak kereseti lehetőségeit is befolyásolják.

Számolniok kell azonban ma ezeknek is azzal, hogy ezeket a rendkívüli intézkedéseket rendkívüli viszonyok indokolják és hogy a magyar őstermelés talpraállítása nélkül a magyar gazdasági élet megmentéséről beszélni sem lehet.

Óvakodnunk kell itt attól, hogy magunkévá tegyük a fogyasztói érdekeknek azt a túlzott hangoztatását, amivel különösen az ipar részéről találkozunk minden olyan alkalommal, amikor az ő nyersanyagát is alkotó termék — így különösen a belföldi fa — védelméről van szó.

Nem lehet magyar fogyasztói érdek az, hogy a magyar fafogyasztás ellátásának lehetősége teljesen kicsússzék a magyar erdőgazdaság kezéből és a magyar fapiac kényre-kegyre ki legyen szolgáltatva az idegen érdekek zsoldjában álló külföldi fatermelésnek.

Nem lehet magyar fogyasztói érdek az, hogy évről-évre 30—50 millió pengőt fizessünk el a külföldnek fáért, a magyar erdőgazdaság pedig tehetetlenül álljon azért, mert a külföldi túlkínálat által diktált árakon termelni képtelen.

Éppen ezért, azt hiszem, hogy ez alkalommal, amikor a magyar mezőgazdaság érdekeinek megoldását a faszükségletek ellátásával kívánják kapcsolatba hozni, nekünk csak örömmel kell üdvözlőnünk az ausztriai társ-egyesületnek azt a kezdeményező lépését, amely az erdőgazdasági termékek megfelelő árvédelmét és a jövedelmező erdőgazdálkodás lehetőségének fenntartását célozza.

Biztosra vehetjük, hogy ezt a célt — dacára közérdekű voltának — csak nehéz és talán hosszas küzdelem árán érhetjük el, de ha valamikor, úgy most és ennél a kérdésnél van szükség az összes erők összefogására, mert ennek a kérdésnek a megfelelő megoldása hordja magában az egész magyar erdőgazdaság megmentésének a kulcsát.

Arra kérem ezért a választmány igen tisztelt tagjait, szenteljenek ennek a kérdésnek akkora figyelmet és olyan gondot, amilyet az a magyar erdőgazdaság képviselői részéről kétséget kizáróan megérdemel.

Ezek után áttérhetünk a tárgysorozat egyes pontjainak részletes tárgyalására.

Bíró Zoltán ügyvezető mindenekelőtt az egyesületnek pénzügyi helyzetét ismerteti. Az 1932. évi január hó 1-től május hó 2-ig terjedő idő-

ben 14.492 pengő 56 fillér tényleges bevétellel szemben 19.063 pengő 31 fillér tényleges kiadás merült fel. A bevételi elmaradás így 4570 pengő 75 fillér. Lényeges kiadást okoz a lap fenntartása, bár a költségek egy részét a kedvezményes fuvarlevélakcióból eredő bevételekből tervezői fedezni. A hiány legfőbb oka a már mintegy 36.000 pengőre felszaporodott tagdíjhátralék, amelynek behajtására mégsem javasolhat erélyesebb lépést, nehogy tagjainkat emiatt elveszítsük. Felhatalmazást kér arra, hogy az egyesület a mostani súlyos viszonyok között legalább is addig az időig, amíg a nehéz helyzet tart, tekintsen el a tagdíjhátralékoknak erélyesebb behajtásától. Véleménye szerint az egyesület anyagi helyzete az év végéig meg fog javulni.

Ügyvezető ezután az Osztrák Mező- és Erdőgazdasági Társaságnak az ausztriai műfabehozatal tárgyában egyesületünkhöz intézett átiratát ismerteti.

Az átirat szerint a Magyar Fakereskedők Behozatali Szindikátusa, amely az észak-ausztriai erdőbirtokosok eladási irodájával a Magyarországra irányuló osztrák fabehozatal lebonyolítására munkaközösséget létesített, a m. kir. fölmívelésügyi és kereskedelemügyi miniszter urakhoz oly előterjesztéssel akar fordulni, hogy a jövőben az összes magyarországi fakereskedelem részére szánt fabehozatali engedélyeket kizárólag a szindikátus útján osszák szét.

A Magyar Szindikátus a kérelmét azzal indokolja, hogy:

1. a további fenyegető áresésnek az osztrák és magyar erdőgazdaság érdekében való megakadályozását legkönnyebben a behozatali engedélyeknek egy kereskedelmi szervezet részére való biztosításával lehet elérni, nehogy más oldalról a magyar erdőgazdaságra is kártékonyan ható arakhoz hozzanak be fát Magyarországra, annak biztosítása nélkül, hogy ezért magyar mezőgazdasági termékek kivitelét tennék lehetővé;

2. csak a behozatali engedélyek szétosztásának ilyen formájú kereskedői ellenőrzése akadályozhatja meg Ausztria érdekében azt, hogy osztrák fára tisztán oly célból igényelhessenek beviteli engedélyeket, hogy azokat más oldalról jövő fabehozatal érdekében elévülni hagyják.

Az Osztrák Mező- és Erdőgazdasági Társaság a Magyar Szindikátus tervbe vett lépéséről azért értesíti az Országos Erdészeti Egyesületet, mivel a kérdés tekintetében az Országos Erdészeti Egyesülettel egyöntetűen kíván eljárni.

Az átirat hivatkozik ezután az előző év folyamán Budapesten járt osztrák küldöttségnek a magyar és osztrák agrártermékek élénkebb kicserélése ügyében folytatott tárgyalásaira, amelyek azonban a beviteli szervezet híján, eredményre nem vezettek.

Az Osztrák Mező- és Erdőgazdasági Társaság, amely nem szakította meg az érintkezést az érdekelt magyar körökkel, örömmel üdvözölte a Magyar Fakereskedők Behozatali Szindikátusának Budapesten történt megallapítását.

Hosszas tárgyalás után megegyezést sikerült létrehozni az osztrák munkaközösség és a magyar behozatali szindikátus között, amelyet az osztrák szövetségi mező- és erdőgazdasági minisztérium hivatalosan is tudomásul vett, egyben arról biztosította az osztrák munkaközösséget, hogy a közös árucserére irányuló törekvéseiben a legmesszebbmenőleg támogatni fogja.

Az észak-ausztriai erdőbirtokosok eladási irodája, amely — mint az említett munkaközösség tagja — a munkaközösség ügyvezetését látja el, az osztrák fakivitel ügyét olyképpen kívánja lebonyolítani, hogy az Ausztriából kiviendő fának Magyarországon való elhelyezésének biztosításával szemben kötelezettséget vállal oly irányban, hogy

viszont magyarországi mezőgazdasági termékek, elsősorban állatok Ausztriába kivihetők legyenek. Az e kérdésben való együttműködés, véleményük szerint, közös érdekből elengedhetetlen.

Ezek után azzal a kéréssel fordul az Országos Erdészeti Egyesülethez és egyben annak közlését kéri, hogy az egyesület a magyar fakereskedők fabehozatali szindikátusának az összes fabehozatali engedélyeknek monopóliumként részére való biztosítása iránti kérelmét keresztül vihetőnek tartja-e, illetőleg támogatni tudja-e?

A maguk részéről megállapítják, hogy egyáltalában nem áll érdekében a fát Magyarország felé nyomott árakon eladni, miután e téren az osztrák és magyar erdőgazdaság érdekei azonosak. Minden eszközzel fel akarnak lépni az ellen, hogy osztrák faárak — mint a legutóbb is néhány esetben előfordult — nyomott árakon kerüljenek magyar piacra. Ha osztrák részről a nyomott áron való eladás megakadályozható, akkor nem lehet azt más fát kivívó államok részére sem biztosítani. Épp ezért szívesen vennék, ha az összes fabehozatali engedélyek szétosztását a magyar fakereskedők behozatali szindikátusára bíznák, mert ily módon a dumping-árakon való eladást meg lehetne akadályozni.

Úgy vélik, hogy közös törekvéssel oda kell hatni, hogy a további fenyegető áresés megakadályoztassék s hogy a magyar termelés lehetőségét fenyegető árakon korlátlan mértékben fát ne lehessen behozni.

Ha az Országos Erdészeti Egyesület a magyar szindikátusnak tervezett lépését keresztülvihetőnek tartja és úgy véli, hogy a fabehozatali engedélyek kiadásával a más államok részéről nyomott árakon történő fabehozatal meg lehet akadályozni, úgy arra kéri az egyesületet, hogy egyetértő állásfoglalásáról őket mielőbb értesítse.

Ügyvezető ezután kitér a kérdés előzményeinek és történetének rövid ismertetésére. Véleménye szerint az állatkivitel, amely a legutóbb már teljesen megszűnt, volt az egyedüli tér, amelyen a mezőgazdaság részére bizonyos bevételt lehetett biztosítani. A továbbiakban megemlékezik az elmúlt év őszén tartott értekezletről, amelyen személyesen is résztvett s amelyen fix állatmennyiség átvétele esetén fix mennyiségű fenyőfa behozatalának engedélyezéséről tárgyaltak.

A tárgyalásokba azután bevonták a fakereskedelmi érdekeltségeket is. Ügyvezető álláspontja szerint olyan faanyagokat, amelyekre az országnak nincsen szüksége, nem szabad beengedni. A nélkülözhetetlen és itthon elő nem állítható faanyagok behozatalát csak az agrár termékek kivételének biztosítása mellett szabad engedélyezni.

A behozatal megfelelő lebonyolítását és ellenőrzését, véleménye szerint, csak egy kizárólag erre a célra rendelt intézmény végezheti. Állami szervet nem tart erre alkalmasnak. A behozatal a kormány ellenőrzésének biztosítása mellett csak magánvállalkozás bonyolíthatja le sikeresen. Az osztrákoknak is ez a meggyőződése. Ha nem egyesítik egy kézben a behozatalt, úgy nem lehet számottevő eredményre számítani. Az osztrákok által említett árvédelmi intézkedéseket is föltétlenül figyelembe kell venni és ezekhez mindenképpen ragaszkodni is kell. Úgy véli, hogy a magyar erdőgazdaság is szívesen lát minden olyan intézkedést, amely az árak lerombolását megakadályozza. A kérdést, ismételt hangsúlyozza, másképpen, mint egy központosított intézménnyel, nem lehet megoldani. Az egyesületnek a mondottak értelmében való állásfoglalását tartaná a leghelyesebbnek.

Rónay György vál. tag, aki egyben az Osztrák Ständige Delegációnak megbízottja is, ismerteti az osztrák álláspontot. Az osztrákok nagyon jól ismerik Magyarország helyzetét. Náluk is ugyanazok a bajok teszik a helyzetet elviselhetetlenné. Évek óta keresik a kérdés megoldásának

lehetőségét. Az osztrákok legutóbbi intézkedéseit megvilágítva, kéri, hogy azokat magyar részről ne tekintsék ellenséges lépésnek. Most, hogy elzárták a határt a magyar mezőgazdasági behozatal elől, csak a magyarokéhoz hasonló intézkedést léptettek életbe. Őket a legjobb szándék vezeti és keresik az árucserre megvalósításának lehetőségét.

A Ständige Delegációnak a kereskedelemügyi minisztériumhoz tanácsadóként kiküldött bizottsága legutóbbi ülésén is foglalkozott a kérdéssel. Említett bizottság azt a megbízást kapta, állapítsa meg, hogy:

1. mennyi Magyarország faszükséglete az osztrák szempontból leginkább számbajöhető fenyő-félékben és milyen választékokban;

2. melyek azok az árak, amelyeket Magyarország saját erdőgazdaságának és fogyasztóközönségének sérelme nélkül az egyes választékokért fizethet;

3. megfelelnek-e ezek az árak az osztrák erdőgazdaság egzisztenciális érdekeinek és ha igen, miképpen gondolja a bizottság a kötetlen áruszerződésben biztosítani azt, hogy Magyarország a jelzett áron védett piacot biztosítson az osztrák fának;

4. hajlandó-e Magyarország ilyen kényszerintézkedéseket életbe léptetni?

Megjegyzí, hogy bár az osztrák erdőgazdaság is a tönk szélén áll, semmiképen sem érdeke az, hogy a fogyasztóközönség egzisztenciális érdekeit veszélyeztesse. A jelenlegi súlyos helyzet kényszerítette egyébként az osztrákokat a tett intézkedések megtételére. Osztrák részről egy behozatali szindikátus felállítását javasolják, amikor is a termékek kölcsönös kicserélésére azonnal ellenszindikátust létesítenének. Neki magának is az a véleménye, hogy a megjelölt módon lehetne leginkább a közeledést megtalálni. Egyben kéri a feltett kérdéseknek a megvitatását.

A kérdés felett megindult élénk s nagyon is részletes vita folyamán *Vuk Gyula* vál. tag a behozatal tekintetében az osztrákoknak a hasonlóan érdekelt csehekkel való megállapodásának szükségességét hangsúlyozta. Felhívja egyben a figyelmet a fabehozatal és a terménykivitel kicserélési arányára, amelynek helyes megállapítását nagyon fontosnak tartja. Ily bázis nélkül, véleménye szerint, el sem lehet indulni a javasolt úton.

Rónay György megemlíti, hogy a termények kicserélésének módja ott is vita tárgya. A két államnak kölcsönös érdeke, hogy megtalálja a megfelelő formát. Az osztrákoknak a csehekkel való megállapodását lehetetlennek tartja és kéri ennek a megoldási módnak a mellőzését.

Báró Waldbott Kelemen alelnök rámutat a kérdés megoldásánál jelentkező óriási nehézségekre. Nézete szerint a két állam között létesítendő árucserreforgalomnál nem is jöhet más arány szóba, mint 1:1-hez.

Az árucserre lebonyolítására szintén egy szervezet felállítását tartja szükségesnek. Állami szervezet nem felel meg a célnak. A földművelésügyi és kereskedelemügyi minisztérium fennhatósága alatt jelenleg működő két exportintézetet, amelyekben az érdekeltségek nincsenek képviselve, nem tartja alkalmasnak a kérdés megoldására. Amennyiben árucserére kell áttérni, a különböző őstermelési szakérdekeltségek bevonásával árukiviteli tanács megszervezését tartaná a leghelyesebbnek, amelybe az érdekeltségek előrendű szakembereket delegálnának. Teljesen lehetetlennek tartja a mostani állapotot, amikor miniszteri megbízottak, akik lehetnek egyébként kiváló tisztviselők, korlálan hatalommal döntenek országos fontosságú kérdésekben. Az árucsereszindikátust az egyes országokban külön-külön kell megszervezni. Tájékoztatásul ismerteti a lengyelországi példát, amely azelőtt háromszor annyit exportált ide, mint Magyarország

oda. Amikor kimondották az 1:1 arányú árucserét, ott azonnal megszervezték a szindikátust, nálunk azonban nem csinálták meg. A szindikátus a magyar exportnak oda való megszervezésén is fáradozik, mert minél többet szállítunk ki, annál többet hozhatnak ők is be.

Ezután a kérdésnek politikai oldalát világítja meg. Majd annak a nézetének ad kifejezést, hogy az Ausztriával való árucserét fokozni kellene. A mi érdekünk az, hogy az osztrákok rá legyenek utalva mezőgazdasági terményeink átvételére. Mindenképen arra kell törekedni, hogy ezekbe a tárgyalásokba az érdekeltségek is be legyenek vonva.

Ügyvezető közli, hogy az árucserre kérdését mezőgazdasági részről szintén tárgyalják. Nem hiszi, hogy a mező- és erdőgazdasági érdekeltségek között nézeteltérés lehessen. Arra kéri az elnök urat, hogy az általa említett kérdéseket legyen szíves a felsőházi tárgyalások során is szóvá tenni, mert rendkívül fontos az, hogy szakembereket bízzanak meg a kérdések tárgyalásával.

Véssey Ferenc vál. tag véleménye szerint mindenképen meg kell ragadni az alkalmat az osztrákok által kezdeményezett árucserre létrehozására, amelyhez óriási mezőgazdasági és nemzetgazdasági érdekek is fűződnek. Egyben szóvá teszi a románokkal kötött fabehozatali szerződést, amellyel szemben alig tudnak valamit is exportálni. A javasolt szindikátus nézete szerint valószínűleg létre fog jönni, de semmiesetre sem szabad úgy megszervezni, mint a Magyar Fabehozatali Rt.-ot, amely 11 pengős import prémiumot kapott. Az árpolitikát is helyteleníti, mert a faanyagokat már csak oly árakon lehet értékesíteni, amelyek az előállítás költségei fedezésére sem elegendők, úgy, hogy az erdőgazdaságot ma már csak munkaalkalomnak lehet tekinteni. A behozandó fenyő fűrészanyagok, valamint az árpolitika és árvédelem s a behozatali engedélyek rayonizálása tekintetében kialakult véleményének ismertetése után azt javasolja, hogy az Országos Erdészeti Egyesület választásában üdvözölje örömmel az osztrák lépést, miután azonban a feltett kérdésekre azonnal válaszolni nem lehet, egy bizottságnak a delegálását tartja szükségesnek, hogy a kérdést már udvariasságból is sürgősen letárgyalja.

Rónay György vál. tag közli, hogy amennyiben ily bizottság kiküldetnék, úgy az az osztrák részről Budapesten levő megbízottakkal a tárgyalásokat azonnal le is folytathatná.

Ügyvezető leszögezi, hogy a Rónay által javasolt rövid idő alatt nem lehet a tárgyalást lefolytatni. Inkább általános jellegű válaszadását javasolja.

Ily értelmű határozati javaslatot már el is készített. A javaslat következőképen hangzik:

HATÁROZATI JAVASLAT.

Az Országos Erdészeti Egyesület örömmel üdvözöl minden olyan intézkedést, amely a feltétlenül szükséges fabehozatali ellenszolgáltatásként azokból az államokból kívánja fedezni, ahova mezőgazdasági terményfeleslegeinket kivinni tudjuk.

Mivel a csereforgalom a behozatal összpontosítása nélkül megfelelően meg nem oldható, a maga részéről készséggel támogatja olyan központi szerv létesítését, amely állami felügyelet és irányítás mellett ezt a csereforgalmat a magyar mezőgazdasági kivitel érdekeinek megfelelően bonyolítja le.

Szükségesnek tartja, hogy ez a felügyelet és irányítás úgy a behozandó, mint a kiviendő árucikkeknel az árakra is kiterjedjen, és pedig olyan formában, hogy a ma minden terhet és kockázatot viselő termelés érdekei megfelelően megvédessenek.

bilis. Amikor ezt szóvá tette, a miniszteri megbízott kijelentette, hogy a vagononkénti 171 pengős árral a termelők meg lehetnek elégedve.

Papp Béla vál. tag Ajtay szavaira reflektálva elismeri, hogy az Ajtay által ismertett sajnálatos eset megtörtént. Az illető megbízottat minisztere figyelmeztette is helytelen magatartására. A faárakat illetőleg nem lehet azt állítani, hogy a 171 pengős ár mellett nem rentabilis a termelés. Sajnos, az árak le fognak menni, mert nincs fogyasztóképesség. Nem merné állítani, hogy bizonyos mennyiségű importra nem vagyunk ráutalva, ezt tendenciózus beállításnak tartja.

Véssey Ferenc vál. tag nem ért egyet Papp Bélával. Állítja, hogy nincsen szükség tűzifa behozatalra. Adatokkal bizonyítja, hogy a 180.000 vagon szükséglettel szemben 210.000 vagon a rendelkezésre álló készlet. Kijelenti, hogy az összes költségek, adók beleértésével, átlag 170 pengőbe kerül egy vagon fa. Hangoztatja, hogy őt kizárólag a hazai erdőgazdaság védelme vezeti.

Ügyvezető ismét kéri az általa ismertett határozati javaslatnak elfogadását és Papp-Szász Tamás, Véssey Ferenc, Rimler Pál, Vuk Gyula és Rónay Györgynek a bizottságba való delegálását azzal, hogy az osztrák urakkal a tárgyalást vegyék fel.

Rónay György kéri a határozati javaslatnak azzal való kiegészítését, hogy az egyesület egy ilyen behozatali szervnek felállítására céljából a kereskedelemügyi miniszter úrnak előterjesztést tesz.

Az igazgatóválasztmány végül is az ügyvezető által ismertett határozati javaslatot a Rónay György által javasolt kiegészítéssel egyhangúan megszavazza azzal, hogy a kérdésre a törvényhozás figyelmét is fel kell hívni. Egyben a javasolt bizottságot is delegálja oly célból, hogy az osztrák urakkal a tárgyalást vegyék fel.

Báró Waldbott Kelemen alelnök ezután ismét felhívja a figyelmet az előzőekben már ismertett kiviteli tanács felállításának szükségességére. Csak a különböző őstermelési szakérdekeltek képviselőinek bevonásával létesített tanácsban tartja lehetségesnek az ilyen kérdések tárgyalását. Ilyen pl. a most felvetődött kérdés is: fabehozatal kontra állat kivitel. A tanács ily kérdés esetén sokkal könnyebben tudja a választ megadni. Üdvösnök találma, ha az egyesület közvetlenül felhívna a különböző őstermelési ágazatok érdekképviselőit a közös tanács megalakítására.

Az igazgatóválasztmány egyhangúan szükségesnek tartja a tanács felállítását, helyesli a kezdeményező lépést és határozatként kimondja, hogy az egyesület a különböző őstermelési ágazatokat a szorosabb kapcsolat létesítése céljából írásban is keresse meg.

Ügyvezető ezután az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek a soproni főiskola rektor magnificusi és dékáni jelvények beszerzése ügyében egyesületünkhöz intézett átiratát ismerteti. A kérdéses rektori és dékáni láncok összesen 4 darab aranyozott ezüsből, zöldsínű féldrágakövekkel, művészi és technikai munkával együtt 2200 pengőbe kerül. Kívánatos volna, hogy a jelvényekkel az erdész, bányász és kohász társadalom ajándékozza meg a főiskolát. Az összeg felét az említett egyesület tagjai, a másik felét pedig az erdészeti egyesület tagjai viselnék. A kivitel szempontjából az anyagi felelősséget a pénzverdével szemben az Országos Bányászati és Kohászati Egyesület viselné, egyben azonban arra vonatkozóan kér értesítést, hogy az Országos Erdészeti Egyesület a ráeső 1100 pengőnek összegyűjtését vállalja-e?

Ügyvezető javaslatára az igazgatóválasztmány egyhangúan elhatározza, hogy az Országos Bányászati és Kohászati Egyesületet arról értesíti, hogy a félösszegnek tagjai között való összegyűjtését elvállalja.

Ügyvezető ezután gróf Károlyi Gyula miniszterelnök úrnak, valamint a m. kir. honvédelmi miniszter úrnak az állami intézmények fabeszerzésének központosítása ügyében frott levelét, illetve utóbbinak leiratát ismerteti, amelyek szerint az állami intézmények tüzelőszer szükségletének beszerzését érintő intézkedések egyáltalában nem vonatkoznak a tűzifa beszerzésre.

Egyhangúan tudomásul szolgál.

Ügyvezető jelenti, hogy az inségadókból befolyó jövedelem egy részének az alföldi és kopár területek fásítására való fordítása ügyében tett felterjesztések nem jártak eredménnyel. A pénzügyminiszter ugyanis az inségadókból befolyó bevételekből fásítási célra költségfedezetet nem tud rendelkezésre bocsátani.

Ügyvezető javaslatára az igazgatóválasztmány további lépések megtételét határozza el.

Ügyvezető jelenti, hogy a földművelésügyi miniszter úr az egyesületnek a földadókédvezménynek az erdőbirtokra való kiterjesztése iránti felterjesztésére kedvező választ adott. Arról értesítette ugyanis az egyesületet, hogy az 1932. évi 2070. M. E. számú rendelet 4. §-a az erdőgazdagságilag használt területek tulajdonosait nem zárja ki a földadó kedvezményből és így a 7. §. alapján teendő intézkedések ezekre a területekre is ki fognak terjedni.

Az igazgatóválasztmány a kedvező választ megnyugvással vette tudomásul.

Ügyvezető ezután a „Kárpáti Vadász” szerkesztőségének levelét ismerteti, amelyben az Ungváron levő erdőőri szakiskola olvasóterme részére az Erdészeti Lapoknak tiszteletpéldányként való megküldését kéri.

Ügyvezető javaslatára az igazgatóválasztmány egyhangúan hozzájárul az Erdészeti Lapoknak elküldéséhez.

Ügyvezető jelenti, hogy a MÁV igazgatósága elutasító választ adott arra a hozzá intézett megkeresésre, amelyben az egyesület a tűzifa versenytárgyalásoknak ismét az ab feladó állomásai ár szerinti ajánlat mellett való kifizését kérte. A MÁV igazgatósága továbbra is fenn kívánja tartani a gócpontok szerinti felajánlási rendszert.

Véssey Ferenc vál. tag hozzászólása után az igazgatóválasztmány elhatározza, hogy miután az idei versenytárgyalás már megtörtént, a jövőt illetőleg újból meg kell kísérelni az ab feladó állomás szerinti kifizés kieszközölését.

Véssey Ferenc vál. tag a belföldi nagy tűzifakészletekre való figyelemmel annak a nézetének ad kifejezést, hogy az egyesületnek oda kellene hatnia, hogy a MÁV külföldi tűzifát ne szerezhessen be és egyben kéri Papp Béla vál. tagot, mint a földművelésügyi minisztérium illetékes tényezőjét, hogy a MÁV külföldi fa-beszerzéséhez ne járuljon hozzá.

Papp Béla vál. tag teljesen feleslegesnek tartja a javasolt közbenjárást, mert a maga részéről amúgy is minden szükséges intézkedést megtesz a hazai fa védelmére.

Ügyvezető jelenti továbbá, hogy az állami hivatalok tüzelőszer szükségletének fedezése tárgyában a földművelésügyi és kereskedelemügyi miniszter urakhoz intézett felterjesztésekkel kapcsolatban a kereskedelemügyi minisztérium válaszában kijelentette, hogy a rendelkezések csak oly hivataloknak tiltják a tűzifa használatát, amelyek a belföldi szénét a tűzifánál olcsóbban tudják beszerezni. Hasonlóképpen a kályhák széntüzelésre való átalakítását is csak oly esetekben rendeli el, ha a szén olcsóbb beszerezhetőségéből eredő megtakarítások az átalakítás költségeinek fedezésére kilátást nyújtanak. A külföldi származású fa

használatát ugyancsak eltiltotta. Figyelemmel arra, hogy az egyesület előterjesztéseiben csak azt kívánta biztosítani, hogy a magyar tűzifával szemben ne nyujtsanak előnyt a széntüzelésnek, az igazgatóválasztmány az adott választ egyhangúan tudomásul vette.

Ügyvezető jelenti, hogy az egyesület a hazai termelésű műfávalasztékok értékesítésének előmozdítása és fuvardíja tárgyában a földművelésügyi és kereskedelemügyi miniszter urakhoz intézett felterjesztésekre olyan választ kapott, amelyben nem nyugodhatnak meg.

Miután a kereskedelemügyi minisztérium e kérdésben sem a földművelésügyi minisztérium, sem az érdekképviselő javaslatait nem tette magáévá, javasolja, hogy az egyesület a kérdéseknek megfelelő rendezése érdekében indítson újabb mozgalmat.

Az igazgatóválasztmány egyhangúan a javaslat értelmében határoz.

Ügyvezető bejelenti továbbá, hogy a hazai származású bányafa értékesítésének előmozdítása ügyében újabb előterjesztést intézett az egyesület az illetékes miniszter urakhoz, hogy a magyar bányaművek, különösen az utóbbi évben, mindent elkövettek, hogy eddig is lombfélékkel fedezett bányafaszükségletüket belföldi termelőktől beszerezzék.

A Magyar Bánya- és Kohóvállalatok Egyesülete azonban ígéretet sem tesz arra nézve, hogy az eddig fenyőfával ellátott szükségleteknek legalább egy részét hazai származású tölgy- és akácfaival óhajtánák a bányák pótolni. Egyesületünk elismeri, hogy vannak esetek, amikor üzembiztonsági szempontból a hosszabb méretű fenyő bányafa alkalmazása elkerülhetetlen. De az ilyen alkalmazás a bányafaszükségletnek csak kis részére terjed ki. A rövidebb választékok, melyek sokkal nagyobb mértékben találnak alkalmazást, akár nyomásra vagy hajlításra legyenek igénybevéve, tölgy- vagy akácfaival mindenütt, az ideiglenes vájatokban pedig más fánemekkel pótolhatók. Véleménye szerint, ha a bányaművek a hazai bányafát a háború alatt használni tudták, akkor az most is megfelelhet a célnak. Az árdifferencia pedig nem oly lényeges, hogy ezt a bányaművek ne vállalhatnák.

Igazgatóválasztmány az új felterjesztés elküldését, valamint a földművelésügyi miniszter úrnak arra adott válaszáat, amelyben a kereskedelemügyi miniszter úrtól a kérdés tisztázására az érdekeltségek bevonásával egy értekezletnek összehívását kérte, egyhangúan tudomásul vette.

Ügyvezető ezután a forgalmiadó kérdésének ügyállását ismertetve kijelenti, hogy teljesen méltánytalan az az eljárás, ami e téren a magyar termeléssel történik. Az egyesület egy új beadványban a legerélyesebb módon kéri a kérdésnek végleges rendezését, mert ennek a méltánytalanságnak meg kell szűnnie.

Papp Béla vál. tag közli, hogy oly értékesítést kapott, hogy ebben az ügyben a pünkösdi utáni héten értekezletet fognak összehívni.

Egyhangúan tudomásul szolgál.

Ügyvezető jelenti továbbá, hogy az egyesületi székház III. emeleti 15. számú lakását Tavy Tibor 1932. évi augusztus hó 1-re felmondta. Felhatalmazást kér egyben arra, hogy ezt a lakást az egyesületi székház egyik régi, pontosan fizető lakosának: Szemerének, amennyiben céljának megfelel, átengedhesse. Ha a lakást Szemere nem óhajtaná átvenni, úgy más jelentkezőnek fogja kiadni.

Az igazgatóválasztmány a felhatalmazáshoz egyhangúan hozzájárul.

Ügyvezető jelenti, hogy a néhai Persián által bérelt lakás jelenlegi bérleti, Persiánnak a gyermekei, 800 pengő házbérrel tartoznak. A lakást felmondta és a bútorokat lefoglaltatta. Fizetni azonban nem tudnak. A lakbértartozás törlesztésére Persián festőművész nő leánya azt az ajánlatot

tette az egyesületnek, hogy az egyesület két volt elnökének: báró Tallián Béla és báró Ghillány Imrének a képét olajfestményben 300—300 pengőért elkészíti. Tekintve, hogy a tartozás behajtása nehézségekbe ütközik, javasolja az ajánlat elfogadását.

Az igazgatóválasztmány a javaslat értelmében határoz.

Ügyvezető szomorú kötelességet teljesítve, bejelenti Gaul Károly válnak, egyházkpaki Andrassy Béla r. tagnak és Lonkay Antal volt alapító tagnak elhalálozását,

Ügyvezető javaslatára az igazgatóválasztmány az elhalálozásuk feletti őszinte részvétnek jegyzőkönyvi megörökítését határozza el.

Az igazgatóválasztmány ezután Batthyányi-Strattmann László herceg nagybirtokost — ajánlja az ügyvezető, — és Rikly István okl. erdőmérnököt — ajánlja Modrovich Ferenc — az egyesületi rendes tagok sorába iktatja.

Ügyvezető végezetül javasolja, intézzen az egyesület felterjesztést az illetékes minisztériumokhoz aziránt, hogy állapítsák meg hivatalosan az országban termelt és vasúton szállításra kerülő fakészleteket oly célból, hogy eldönthessék, van-e szükség behozatalra, hogy a behozatal a szükséges mértékre korlátozható legyen.

Javasolja továbbá, hogy többet, mint kétheti szükséglet fedezésére való behozatalt ne engedélyezzenek, s hogy ezt a kérdést a költségvetési tárgyalások során is tegyék szóvá.

Papp Béla vál. tag közlése szerint a javasolt kérdésben a minisztertanács a mai napon dönteni fog s ezért a felterjesztést feleslegesnek tartja.

Az igazgatóválasztmány a bejelentést tudomásul vette.

Több tárgy nem lévén, elnök az ülést bezárja.

Adományok Bund Károly síremlékére: Buchalla Jenő 2 P, Kátana László 2 P, Kaán Károly 10 P, Kosza István 10 P, Czillinger János 5 P, Pálla Zoltán 2 P, Kalocsai érseki erdőtisztikar 10 P, Rimler Pál 5 P, Szabó Ignác 2 P, Székesfőváros erdő- és mezőgazdasági hivatala 50 P, Hinfner György 10 P, Vendel János 6 P, Kir. közalapítványi erdészeti alkalmazottak II. rész 150 P, Fischer Mihály 20 P, Gyarmathy Mózes 2 P, Főapátság ravazdi erdészeti személynete 10 P, Joanich Ferenc 5 P, Rónay György 5 P, Fiedler György 5 P, Jándi Arthur 10 P, Vallás- és közoktatásügyi minisztérium 200 P. Összesen 521 P. Az előző adományokkal együtt: 1939 P 40 fillér.

Írói tiszteletdíjak. Az Országos Erdészeti Egyesület 1930. évi május hó 30-án tartott igazgatóválasztmányi ülésében elhatározta, hogy az egyesület 1930. évi július 1-től kezdődően az Erdészeti Lapokban megjelenő cikkekért írói tiszteletdíjat fizessen. És pedig: a szerkesztő részéről átdolgozást nem igénylő cikkekért 16 oldalas ívenként 64 pengőt, fordításokért vagy átdolgozást igénylő cikkekért 16 oldalas ívenként 32 pengőt, egyszerű közleményekért 16 oldalas ívenként 24 pengőt. Szíves tudomásulvétel végett közli: a kiadóhivatal.